

„Aki inni ad akár csak egy pohár friss vizet is egynek e legkisebbek közül, mert a tanítványom, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.” (Mt 10,42)

Máté evangélista nagyon művelt keresztény író, minden részletében ismeri Izrael Istenének ígéreteit. Ezért ő Jézus szavaiban és tetteiben ezek beteljesedését látja. Evangéliuma öt nagy beszéd formájában mutatja be Jézus, az új Mózes tanítását.

Ez az ige a „missziós beszéd” végén szerepel, amely a tizenkét apostol kiválasztásával kezdődik, és leírja, mi szükséges ahhoz, hogy prédikálhassanak. Fontos, hogy hiteles legyen a tanúságtételük, belülről fakadó döntéseken alapuljon, mert meg nem értés és üldöztetés vár majd rájuk.

Még többről van itt szó. Jézus felfedi, hogy a tanítványok küldetése az ő küldetésében gyökerezik, amelyet az Atyától kapott. Ez a látásmód már az Ószövetségre is jellemző, Isten küldöttében maga Isten válik jelenvalóvá, és ez kötelez. Tehát Jézus által és azok által, akiket ő elküld, áttételesen Isten szeretete jut el az emberekhez.

„Aki inni ad akár csak egy pohár friss vizet is egynek e legkisebbek közül, mert a tanítványom, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.”

Néhányan különleges küldetést kaptak: apostoli, pásztori vagy prófétai missziót. Jézus azt mondja, hogy ezen kívül is minden keresztény tanítvány lehet, a misszió címzettje és

hordozója egyben. Akkor is, ha látszólag „kicsik” vagyunk, és nincs semmi rendkívüli tulajdonságunk vagy rangunk, tanítványként képesek vagyunk tanúságot tenni Isten közelségéről. Az Atya, minden ember atyja magát a keresztény közösséget küldi az emberiséghez.

Mindannyian a testvéreken keresztül tapasztaltuk meg, hogy Isten figyel ránk, gondoskodik rólunk, megbocsájt és bíz bennünk. És mindannyian tehetünk valamit másokért, hogy megtapasztalják az Atya gyengéd szeretetét, ahogy Jézus is tett a missziója során. Az úgynevezett „kis dolgok” azért tudják megváltoztatni a világot, mert az Atyában gyökereznek, még akkor is, ha csak egy pohár friss vízről van szó.

„Nem az a lényeg, hogy sokat vagy keveset tudunk-e adni. Az számít, hogy *hogyan* adunk, mennyi szeretet van a másik iránti figyelmességünk akár egy apró gesztusában is. Néha elég egy pohár vizet adni, egy pohár

friss

vizet[1] [...] Egyszerű és mégis nagy tett Isten szemében, ha az Ő nevében vagy szeretetből tesszük. [...] Az e havi életige segíthet abban, hogy felfedezzük minden cselekedetünk értékét: a házimunkától a földeken vagy a műhelyben végzett munkáig, a hivatali ügyintézésről az iskolai teendőkig vagy a társadalmi, politikai és vallási felelősségek vállalásáig. Minden figyelmes és segítőkész szolgálattá válhat. A szeretet új szemet ad majd nekünk, hogy meglássuk, másoknak mire van szükségük, hogy találékonyan és nagylelkűen elébük siessünk. És az eredmény? Az ajándékok kézről kézre fognak járni, mert a szeretet szeretetet szül. Az öröm megsokszorozódik, mert »nagyobb boldogság adni, mint kapni«[2].”[3]

„Aki inni ad akár csak egy pohár friss vizet is egynek e legkisebbek közül, mert a tanítványom, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.”

Jézus nagyon fontos dolgot kér tőlünk, azt, hogy ne akadályozzuk meg Isten szeretetének áramát. Azt kéri, hogy az elképzeléseinket és a saját megfontolásainkat legyőzve nyitott szívvel és konkrét szolgálatra készen forduljunk minden emberhez.

Aktív, találékony és felelősségteljes együttműködésünket kéri a közjó megvalósításában a mindennapos apró dolgoktól kezdve. Ő pedig bőségesen viszonzni fogja ezt, mindig mellettünk áll, törődik velünk és elkísér küldetésünk során.

„[...] Otthagytam a munkahelyemet Fülöp-szigeteken, és a családom után mentem Ausztráliába [...]. Egy 500 embert foglalkoztató építőipari cégnél találtam takarítói munkát. A pavilonokat, az étkezőket, az öltözőket, az irodákat és az ebédlőt kellett rendben tartanom. Korábban mérnökként dolgoztam, és ez a munka most egészen más volt. [...] Az emberek iránti szeretetből mindig tisztán és rendben tartom az ebédlőt. Vannak viszont, akik nem törődnek a tisztasággal [...]. Ennek ellenére türelemmel voltam irántuk, mert számomra ez egy lehetőség, hogy Jézust szeressem abban, akivel találkozom. Ők pedig lassacskán elkezdtek rendet tenni maguk után, amikor megebédeltek, idővel összebarátkoztunk, és elnyertem a bizalmukat és a tiszteletüket [...]. Megtapasztaltam, hogy a szeretet ragályos, és amit szeretetből teszünk, az megmarad.”[4]

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Mt 10,42

[2] ApCsel 20,35

[3] C. Lubich, *Az élet igéje*, 2006. október, Új Város 2006/10.

[4] Szerk. S. Pellegrini, G. Salerno, M. Caporali, *Famiglie in azione – Un mosaico di vita*, Città

Nuova 2022, p. 55.

forrás: fokolare.hu